

Sygn. akt V KK 297/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 listopada 2013r.
sprawy **P. W.**,
skazanego z art. 281 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 1 marca 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O.
z dnia 14 listopada 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego skazanego P. W.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono:

- I. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, a polegające na obrazie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie zarzutów podniesionych w apelacji oskarżonego, skutkiem czego było naruszenie art. 7 k.p.k., polegające na ocenie wszystkich przeprowadzonych dowodów z naruszeniem zasady

prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażające się w szeregu błędów wskazanych w pkt I tiret 1-9 kasacji; ponadto ewentualnie zarzucono:

- II. rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 53 § 1 i 2 k.k. i art. 58 i 85 k.k., polegające na pominięciu przy wymiarze kary okoliczności łagodzących dotyczących wymiaru społecznej szkodliwości czynu i przebiegu zdarzenia, wymienionych w pkt II kasacji;
- III. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temuż Sądowi.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji okazały się być bezzasadne w stopniu oczywistym.

Istota zarzutu z pkt I kasacji okazała się niełatwa do ustalenia. Skarżący podniósł w tym zarzucie rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie zarzutów podniesionych w apelacji. Jednakże w dalszej części tego zarzutu wskazał na szereg wątpliwości dotyczących oceny dowodów i ustalonego w sprawie stanu faktycznego, podnosząc również naruszenie art. 7 kpk. Co ważne, większość spośród wskazanych w pkt I tiret 1-9 wątpliwości co do oceny dowodów i ustaleń faktycznych (a konkretnie opisane pkt I w tiret 2-8), nie została podniesiona w apelacji ani jej uzasadnieniu. Oczywiście, zarzut naruszenia art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. może być w sposób sensowny podniesiony tylko w odniesieniu do tych kwestii, które zostały uprzednio podniesione w apelacji. Prowadzi to do wniosku, że zarzut nienależytej kontroli odwoławczej z pkt I kasacji może być rozważany tylko w zakresie okoliczności wskazanych w tiret 1 i 9, bowiem spośród wątpliwości wskazanych w treści tego zarzutu, tylko te dwie zostały zarzucone w apelacji. W pozostałym zaś zakresie, zarzut ujęty w pkt I kasacji, nie zmierza do kontroli przestrzegania art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. przez Sąd Apelacyjny, lecz do ponownego przeprowadzenia kontroli odwoławczej wyroku Sądu pierwszej instancji i to w zakresie szerszym niż

domagała się tego apelacja. Taki zarzut nie może być uznany za dopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym.

Przechodząc do analizy tak zawężonego zarzutu z pkt I kasacji, Sąd Najwyższy stwierdza, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym. Sąd Apelacyjny odniósł się do zgłaszanych przez obronę wątpliwości dotyczących oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego K. B. Trafnie podkreślono, że Sąd I instancji podszedł do nich bardzo krytycznie i zeznania te zostały uznane za wiarygodne tylko o tyle, o ile znalazły potwierdzenie w innych dowodach. Rozważania Sądu Apelacyjnego na s. 9 uzasadnienia wyroku są rzeczowe i przekonujące. Podobnie rzecz ma się, jeśli chodzi o zarzut z pkt I tiret 9 kasacji, dotyczący nienależytego rozważenia zarzutu błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przypisania skazanemu sprawstwa włamania do mieszkania pokrzywdzonego. W swych rozważaniach na s. 10 uzasadnienia wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że akceptuje ustalenia dokonane w tym zakresie przez Sąd pierwszej instancji, jako oparte na wiarygodnych zeznaniach świadków C. C. i Z. H., a ponadto najbardziej zbieżne z doświadczeniem życiowym. Zarzut ten został więc rozważony z podaniem przekonującej argumentacji, co czyni zadość wymogom art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Zarzut zawarty w pkt II kasacji, dotyczy naruszenia prawa materialnego, mianowicie przepisów dotyczących wymiaru kar, zarówno jednostkowych, jak i kary łącznej. Jak już powiedziano, kasacja jest środkiem zaskarżenia, który służy korygowaniu *errores iuris* pojawiających się w postępowaniu odwoławczym. Tymczasem wymiar kar jednostkowych, jak i kary łącznej wymierzonej skazanemu nastąpił w postępowaniu przed sądem I instancji i nie był przez II instancję w żaden sposób korygowany. Zarzut naruszenia art. 53 § 1 i 2, art. 58 i 85 k.k. może być w niniejszej sprawie sensownie stawiany jedynie orzeczeniu Sądu pierwszej instancji, nie zaś orzeczeniu Sądu odwoławczego. Gdyby zaś zarzut z pkt II kasacji potraktować – stosownie do dyrektywy art. 118 § 1 k.p.k. – jako zarzut nienależytej kontroli odwoławczej Sadu Apelacyjnego w zakresie wymiaru kary, to i tak rozumiany nie może być skuteczny. Po pierwsze, apelacja nie zawierała żadnego zarzutu dotyczącego wymiaru kary. Po drugie, Sąd Apelacyjny z urzędu – wobec zaskarżenia wyroku I instancji w całości – poddał kontroli także i tę część

rozstrzygnięcia, i na s. 16-17 uzasadnienia wyroku wskazał, dlaczego zarówno wymiar kar jednostkowych, jak i kary łącznej, jest w sprawie poprawny. W tym stanie rzeczy zarzut z pkt II kasacji jawi się jako oczywiście bezzasadny.

W końcu w kasacji zawarto zarzut rażącej niewspółmierności kary, który w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalny (art. 523 § 1 *in fine* k.p.k.).

W powyższych względów orzeczono jak w sentencji.